

It is Rabi Shimon- שאינה ראויה לא שמה שחיטה who maintains, an unfit Shechita is not considered a Shechita

Overview

The גמרא explained that the חכמים, who (argue with ר"מ and) maintain that in a case where one stole and his agent was טובח an animal on שבת that the גנב is פטור from paying 'דה' (even though there is no קלב"מ), is ר"ש who maintains that a שחיטה (where it is prohibited), it is not considered a שחיטה and there is no חיוב of 'דה'.

There is a dispute between ר"ש and ר"מ regarding the prohibition of not slaughtering a mother and its offspring on the same day,¹ in a case where the שחיטה of one of them was a שאינה ראויה.² According to ר"מ (רבנן) the prohibition applies (for שחיטה (שאינה ראויה שמה שחיטה),³ while according to ר"ש there is no prohibition since שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה.⁴ It seems from our גמרא that this תוספות extends to the case here concerning the payment of 'דה'. Our תוספות discusses this issue.

asks תוספות:

תימה דעד כאן לא פליגי רבנן התם גבי אותו ואת בנו -

It is astounding; for the רבנן do not extend their argument there with ר"ש, and it is limited only regarding אותו ואת בנו -

אלא כדמפרש התם בחולין (דף פה, א) טעמא -

Rather as the גמרא there explains the reason of the (ר"מ), why they maintain by disagree with ר"ש, because -

דנין שחיטה משחיטה פירוש משחוט חוץ⁵ ואין דנין שחיטה מטביחה⁶ -

We derive שחיטה (which is written by אותו ואת בנו) meaning from שחיטה, but we do not derive שחיטה from טביחה. This is understandable regarding שחיטה, where the word שחיטה is used⁷ -

¹ See בבבא מציעא (אמור) כב, כה which states, וְשׂוֹר אוֹ שֶׁהָאֵתוֹ נֶאֱתַר בְּנוֹ לֹא תִשְׁחַטוּ בְיוֹם אֶחָד.

² See the משנה ב, ב in חולין פא, ב for various examples (i.e. it was not slaughtered properly, rather it was stabbed)

³ They derive this through a שחיטה שחוטט חוץ from גזירה שוה שחיטה שחיטה, where one is שחוטט a קרבן outside the עזרה (see (איש וגו' אשר ישחט שור וגו' מחוץ למחנה, ויקרא [אחריו] יז, ג, and שחיטה שאינה ראויה which is certainly a שחיטה שחוטט חוץ. Therefore, by אותו ואת בנו where it mentions שחיטה (as well) it does not matter if it is a שחיטה שאינה ראויה.

⁴ שחיטה שאינה ראויה derives it from והכין טבח טבח והכין (in מג, טז) where it was a שחיטה שאינה ראויה.

⁵ See footnote # 3.

⁶ See footnote # 4. The רבנן prefer the שחיטה שחיטה (which are the exact same words) than the שחיטה טביחה (which although they may mean the same, but they are not the same word), which ר"ש uses.

אבל הכא גבי תשלומי ד' וה' דכתיב טביחה⁸ -

However here regarding the payments of 'ד' וה' where טביחה is written -

אית לן למילף טביחה מטביחה ולא שמה שחיטה⁹ -

We should derive the טביחה טביחה גז"ש from טבח (which is a ראויה (שחיטה ראויה) and therefore a שחיטה שחיטה לא שמה שחיטה by 'ד' וה' תשלומי ד' וה' even according to the – רבנן (ר"מ)

answers: תוספות

ואומר רבינו יצחק דאיכא למימר דנין דבר הנאמר בסיני מדבר הנאמר בסיני -

And the ר"י says that the רבנן will be able to say that we can derive something which was said in סיני (תשלומי ד' וה') סיני (שחוט' חוץ) -

ואין דנין דבר הנאמר בסיני מטבח טבח והכך שלא נאמר בסיני¹⁰ -

But we do not derive something which was said in סיני (תשלומי ד' וה') סיני – which was not said in טבח והכך

answers: תוספות responds to an anticipated difficulty:¹¹

והתם נמי הוי מצי למימר הכי אלא דאית ליה שינויא דאחרינא¹² -

And there too (in מסכת חולין) the גמרא could have also said this (that we do not derive from מ"ת (לפני מ"ת), it is only because he had another answer that he did not use this answer.

offers an alternate answer for this last question: תוספות

אי נמי יש לומר דצריך שינויא דהתם דנין שחיטה משחיטה¹³ -

Or it is also possible to say, that the answer there (which is) דנין שחיטה משחיטה (rather than שחיטה from טביחה) is necessary -

⁷ See footnote # 1.

⁸ See פי יגב איש שור או ש' וטבחו או מקרו תמשה בקר ושלם תחת השור וארבע צאן תחת הש' which states, שמות (משפטים) כא, לו.

⁹ question is why does the גמרא say that we are following the ruling of ר"ש (in אותו ואת בנו) that שחיטה שאינה שחיטה שחיטה שחיטה, לא שמה שחיטה, when here regarding 'ד' וה' תשלומי ד' וה' even the רבנן (ר"מ) would agree that שחיטה שחיטה, since the תורה refers to it as טביחה (just like the טבח טבח by יוסף).

¹⁰ The רבנן would rather derive טביחה טביחה (even though they are not exactly the same words), since they were both stated in סיני (מתן תורה), than to derive טביחה טביחה (even though they are the same words), since the טבח טבח was said before מתן תורה (לא נאמר בסיני). Therefore, the חכמים still derive טביחה טביחה of 'ד' וה' תשלומי ד' וה' (שחיטה שחיטה ראויה שמה שחיטה (just like by שחוט' חוץ).

¹¹ The גמרא there explains the reason ר"מ does not derive טבח טבח because he would rather derive שחיטה שחיטה (שחוט' חוץ) than to derive שחיטה טביחה (by יוסף). The question is why did not ר"מ say that he does not want to derive טבח טבח because it was said before מתן תורה??!

¹² See footnote # 11 for the 'other answer'.

¹³ We could not have answered ('merely') that אין דנין מלפני מ"ת (as תוספות asked [see footnote # 11]).

דאי הוה כתיב טביחה גבי אותו ואת בנו -

For if טביחה would have been written by אותו ואת בנו (instead of שחיטה) -

הוה ילפינן הכא והתם מטבוח טבח והכן טביחה מטביחה -

We would have derived both here ('ד' וה') and **there (אותו ואת בנו) from טבוח טבח**, though a ש"ש of טביחה טביחה that שחיטה שאין ראויה ל"ש שחיטה, we would have preferred this ש"ש of טביחה טביחה -

אף על גב דלא נאמרה בסיני דהוי בדדמי -

Even though that טבוח טבח was not said in סיני, because of the sameness of the word טביחה. We would have preferred this, rather –

מדנילף טביחה משחיטה דלא דמי אף על גב דנאמרה בסיני¹⁴ -

Than deriving טביחה from שחיטה, even though שחיטה of קדשים בחוץ was said in סיני, nevertheless we do not prefer it, since it is not the same word (one is טביחה and the other is שחיטה). This is a hypothetical if טביחה would have been used by אותו ואת בנו -

אבל השתא דכתיב שחיטה גבי אותו ואת בנו דנין שחיטה משחיטה¹⁵ -

However now that שחיטה is written by אותו ואת בנו, we derive שחיטה (of אותו ואת בנו) **from שחיטה** (of שחוטאי חוץ) -

וילפינן נמי השתא אטביחה דד' וה'¹⁶ -

And now we also derive regarding טביחה of 'ד' וה' that שחיטה שמה שחיטה -

ואיפכא ליכא למימר¹⁷ דנין טביחה דתשלומי ד' וה' מטביחה –

But we cannot say the opposite; we should first derive טביחה of 'ד' וה' payments **from טביחה** of יוסף and establish that שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה -

ולמילף מהתם אשחיטה דאותו ואת בנו -

And then to derive from it ('ד' וה') for the שחיטה of אותו ואת בנו that שחיטה; we cannot say that -

דכיון דשקולים הן ואיכא למילף הכי ואיכא למילף הכי¹⁸ -

For since they are equal and we can derive this way and we can derive the other way -

¹⁴ The sameness of the words טביחה overrides the concern of בסיני. לא נאמר במרא. Therefore, the גמרא could not have answered that the reason we do not derive אותו ואת בנו from טבוח טבח is because נאמר בסיני, for in fact if טביחה would have been used by אותו ואת בנו we would have derived it from יוסף, despite that it is בסיני, rather than שחיטה, since sameness is more important than שחוטאי חוץ. See 'Thinking it over'.

¹⁵ In this manner there are two advantages, it is the same word, and both were בסיני. We have now firmly established (at least by אותו ואת בנו) that שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה. See the end of תוספות.

¹⁶ Once we have firmly established (by אותו ואת בנו) that שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה, we can assume that it applies everywhere else including 'ד' וה' (even though the word טביחה is used there).

¹⁷ תוספות is explaining why we cannot start the with 'ד' ה' first, where טביחה is used, and derive it from טבוח טבח that we require a שחיטה ראויה and then apply it to אותו ואת בנו as well; the exact opposite of what we said previously (see footnote # 16.).

¹⁸ We can choose to start with שחיטה משחיטה, or to start with טביחה מטביחה, in both cases there is sameness. Therefore, as far as sameness is concerned, we have no reason to choose one over the other.

אית לן למימר דנין דבר הנאמר בסיני ממה שנאמר בסיני:

We should say it is preferable¹⁹ to derive something which was said in סיני from something which was said in סיני.

Summary

Either the גמרא there could have answered that we prefer to derive בסיני from נאמר (as we need to say here regarding 'ד' וד'), or we prefer sameness, and נאמר בסיני is only required to tip the scale.

Thinking it over

תורה goes through some length to explain what would have been if the תוספות would have written by טביחה ואת בנו²⁰. Why was it necessary for תוספות to mention this hypothetical; why did תוספות not start with 'אבל השתא'²¹?

---

¹⁹ Since they cancel out each other regarding sameness, שחיטה משחיטה has the advantage of בסיני, which טביחה מטביחה does not have. See footnote # 15.

²⁰ See footnote # 14.

²¹ By footnote # 15.